

Jill Mansell

Tophit

band 1

**GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER**

‘Ik wil alleen weten,’ zei Katerina langzaam, ‘of jouw bedoelingen met mijn moeder wel eerbaar zijn.’

Ze bleef ondanks het feit dat het hard sneeuwde, onverstoorbaar in de deuropening staan en weigerde Ralph binnen te laten.

‘Wat ben je toch een schatje,’ zei hij, terwijl hij lachend door haar haren woelde, omdat hij wist hoe vervelend ze dat vond. ‘Waaraan heeft jouw vrijgevochten moeder zo’n dochter te danken? Als je een paar jaar ouder was, Kat, dan zou ik je, zowaar ik hier sta, als de bliksem mee naar Gretna Green nemen.’

‘Ach, denk je nou heus dat ik zo stom zou zijn om mee te gaan? Trouwens, we hebben het niet over mijn huwelijkskansen,’ vervolgde ze met een streng gezicht. ‘Ik heb je iets gevraagd en ik wacht nog steeds op antwoord.’

‘Ja, natuurlijk. Of mijn bedoelingen eerbaar zijn?’ Hij zweeg een ogenblik, fronsend, om over zijn antwoord na te denken. Sneeuwvlokken die in zijn haar smolten, gleden langs zijn nek omlaag. Het was erg koud. ‘Nee, het spijt me,’ zei hij tenslotte. ‘Beslist niet.’

Katerina haalde haar schouders op. ‘Dan is

het goed,' antwoordde ze opgewekt, en deed een stap opzij om hem binnen te laten. 'Mam kan eerbare mannen niet uitstaan. Ze is in de keuken, hoor, haar haar aan het verven.'

'Ga weg,' mopperde Izzy met gesmoorde stem, haar hoofd ondersteboven in de gootsteen. 'Je bent vroeg.'

'Nee, dat ben ik niet.' Ralph kneep in haar met denim omspande achterste, dat verleidelijk achteruitstak. 'Jij bent laat. Wat voor kleur wordt het eigenlijk?' Hij keek wat aandachtiger naar de massa druipende krullen en zag dat het spoelwater in de gootsteen een onheilspellende tint indigoblauw had.

De laatste kan warm water werd leeggegoten, met een hoop gespetter in de gootsteen en op de vloer. Izzy wrong haar haar uit, wond er een badhanddoek als een tulband omheen, richtte zich op en had, voor Ralph kon wegduiken, een natte zoen op zijn wang geplant.

'Glanzende braam. Ik zal er straks onweerstaanbaar uitzien, schat.'

Ze was zo al onweerstaanbaar, dacht hij, terwijl hij achter haar de rommelige huiskamer binnenging – slordig, maar onweerstaanbaar. En hoewel ze naar een party in Hampstead zouden gaan, begon hij zich nu te bedenken,

ondanks het feit dat er waarschijnlijk een film-producer zou komen die een nuttig contact zou kunnen zijn.

Izzy zou nog minstens een uur nodig hebben om zich aan te kleden en op te maken, en het was ijsig koud buiten. Het vooruitzicht van een rustig avondje thuis – alleen zij tweetjes, samen bij de haard – werd steeds aantrekkelijker.

‘Ga je weg?’ vroeg hij hoopvol aan Katerina, die languit op de met kussens bezaaide bank, haar blote benen over de armleuning bungeleend, in een boek verdiept was.

Ze nam niet de moeite om op te kijken. ‘Nee.’

Waarom kon Katerina niet net zo zijn als normale tieners, dacht hij een tikje geërgerd, en vrijdagavond uitgaan? Het moeder-dochterpakket mocht dan kleine voordelen hebben – en het feit dat Katerina kans zag Izzy orde en regelmaat bij te brengen was ongetwijfeld een pluspunt – maar haar volslagen onverschilligheid voor het uitgaansleven kon af en toe behoorlijk lastig zijn.

Hij twijfelde er in alle ernst aan of Katerina de algemene betekenis van het woord plezier wel kende. Ze had op haar zeventiende niet eens een vriend, ze hield niet van disco's of party's en vond tienerbladen waardeloos. Roddelen

deed ze nooit. Haar opvatting van een echt fijne avond was blijkbaar op de bank liggen en een paar hoofdstukken van *Gray's Anatomy* verslinden. Terwijl ze verdorie toch een aardige meid was, beschaafd en charmant, geestig wanneer ze wilde, en uitgesproken knap. Waarom ze niet iedere avond uitging en van het leven genoot, ging zijn verstand te boven.

Maar het feit bleef dat ze dat niet deed, en omdat ze ook geen aanstalten maakte om van de bank te komen, verzoende Ralph zich maar met het idee dat ze net zo goed naar de party konden gaan.

‘Ik ben over vijf minuten klaar,’ loog Izzy, terwijl ze naar de slaapkamer liep, waarbij de vochtige handdoek als een stierenvechtercape achter haar aan zwierde.

‘Mam, je haar is blauw.’ Katerina, die onmogelijk kon begrijpen waarom iemand ooit van haarkleur wilde veranderen, laat staan dat elke maand zou doen, keek haar moeder met een mengeling van ergernis en toegeeflijkheid na.

‘Nee, dat is het niet,’ antwoordde Izzy luchtig over haar schouder. ‘Het is glanzende braam. Het zal beeldig staan. Als het droog is.’

Er waren werkelijk geen grotere zaligheden

in het leven dan deze, dacht Izzy. Chronisch geldgebrek, de frustratie van een groot talent hebben en nog steeds niet ontdekt zijn, het ongemak van je aldoor te moeten afvragen hoe lang hun chagrijnige huisbaas hen nog op deze ongerieflijke etage zou dulden... al die problemen verdwenen in het niet wanneer je met een lekker stuk in bed lag, een heerlijk warme huid streelde en wist dat je nog in geen uren hoefde op te staan. Dat was in één woord zalig.

‘Huidcontact,’ verkondigde ze, tevreden over zichzelf dat ze het belang ervan had ontdekt.

‘Hmmm.’

‘De drie fijnste dingen die de mens kent.’ Ze glimlachte en vlijde zich in haar volle lengte tegen hem aan. ‘Seks, niezen en huidcontact. Nee, beter gezegd, seks, huidcontact en niezen. Iemands huid strelen is op een na de grootste zaligheid. En zeker veel leuker dan een verkoudheid.’

Een voet streek langs haar been, geroutineerd op en neer gaand. ‘Alleen als de ander eraan denkt om haar benen te scheren.’

Izzy kraste uit protest met haar vingernagels over zijn borst. ‘Daar heb ik wel aan gedacht. Ik heb het van de week nog gedaan.’

‘Terwijl je je haar aan het verven was?’ vroeg

Mike. ‘Stel je voor, dat je bij vergissing je benen had geverfd en je hoofd had kaalgeschoren. Het idee alleen al.’

‘Hoe kun je op zondagmorgen om tien uur zo sarcastisch doen?’ vroeg Izzy kriegel. Ze merkte dat ze honger had en vroeg zich af of Kat zin zou hebben om een uitgebreid ontbijt klaar te maken.

‘Dat gaat vanzelf.’

‘Dat is niet eerlijk.’

‘Het leven is niet eerlijk.’ Mike hees zich overeind en ging zitten, omdat hem blijkbaar toch geen slaap meer werd gegund. ‘Dat ik je maar twee avonden per week zie, is niet eerlijk. Als wij een echte relatie willen opbouwen, Izzy, zullen we wat meer regelmaat in ons leven moeten brengen.’

Dat was het probleem met Mike, dacht Izzy, onder de dekens glimlachend. Het was tevens een deel van zijn charme; alleen Mike kon verwachten dat ze ‘wat meer regelmaat’ in haar leven zou brengen. Zij vond de relatie die ze nu hadden, prima. Ze bracht elke week twee avonden met Mike door en twee met Ralph, en ze werkte twee avonden. De maandag was voor rust en ontspanning. Als dat geen regelmaat was, dan wist ze het niet meer.

‘Jij hebt het druk, ik heb het druk,’ mompelde ze vaag, zich weer tegen hem aan nestelend. ‘Bovendien zou je je gaan vervelen. Ik leid tenslotte een tamelijk alledaags leven. Je zou gauw genoeg van me krijgen als je me telkens de keuken zag schrobben en de gang stofzuigen.’

Niets wat Izzy deed was ooit alledaags, dacht Mike. Hij betwijfelde bovendien ernstig of ze eigenlijk wel wist hoe een stofzuiger eruitzag, maar hij begreep dat het geen zin had om op het onderwerp door te gaan. ‘Oké,’ zei hij, terwijl hij haar in zijn armen trok en de flauwe, onmiskenbare Izzy-geur van haar lichaam opsnoof. ‘Ik geef me gewonnen. Ik zal mijn zakenimperium verder uitbreiden en jij kunt naar hartenlust stofzuigen. Zolang jij je maar niet gaat vervelen en iets met een andere man krijgt.’

‘Met een dochter als de mijne om het te verklappen?’ vroeg Izzy, met een glimlach naar hem opkijkend. ‘Kom nou.’

2

‘Ik begrijp het niet,’ zei Gina onzeker, terwijl haar geest de woorden uitwiste die ze be-
slust verkeerd moest hebben verstaan. ‘Ik kan
er geen touw aan vastknopen. Laat me je een
borrel inschenken. We eten lamsbout en het
duurt nog wel een half uur voor die klaar is.’
Maar toen ze met hoekige bewegingen naar de
huisbar in een hoek van de zitkamer liep, werd
ze zich er akelig van bewust dat ze niet wist
wat ze met haar handen moest doen. Ze leken
groot en onbeholpen aan weerszijden van haar
lichaam te fladderen. Ze was blij toen ze de fles
Gordon kon pakken en Andrew zijn borrel kon
inschenken – twee vingers gin, drie vingers to-
nic, precies zoals hij het graag had als hij na
zijn werk thuiskwam.

Maar nu stond ze tegenover het nieuwe pro-
bleem dat ze niet wist waar ze moest kijken. Ze
wist dat Andrew haar gadesloeg, en ofschoon
hij dat wat hij daarnet had gezegd onmogelijk
kon hebben gemeend, merkte ze dat ze niet in
staat was hem recht aan te kijken. Haar coördi-
natie was weg. Ze wist niet of ze moest blijven
staan of gaan zitten. En hoe kon er zoiets raars
met haar lichaam gebeuren, als het alleen maar

een simpel misverstand was? Over een halve minuut zouden ze ongetwijfeld om haar belachelijke vergissing lachen, en haar handen en ogen zouden weer normaal functioneren.

Maar Andrew lachte niet. Toen ze hem eindelijk het glas aangaf, schudde hij zijn hoofd en wees op de fauteuil tegenover hem.

‘Ga zitten. Je kunt die borrel maar beter zelf opdrinken. God, het spijt me, Gina, je zult me wel een gemene rotzak vinden, maar ik had echt niet verwacht dat er zoiets als dit van zou komen. Ik wilde je geen verdriet doen.’

Gina verstarde, niet in staat tot iets anders dan wachten. Hij kon nu elk ogenblik in lachen uitbarsten en zeggen: ‘Het was natuurlijk maar een grapje,’ en dan zou zij opgelucht zijn en het eten verder gaan klaarmaken. De raapjes moesten in de braadslee en de uiensaus, die op het fornuis stond te sudderen, zou waarschijnlijk wel eens geroerd mogen worden.

‘Ik had gedacht dat je me nu onderhand wel allerlei spullen naar mijn hoofd zou gooien,’ vervolgde Andrew. Hij haatte zichzelf om wat hij deed, maar hij moest een of andere reactie uitlokken. Toen Gina hem tenslotte aankeek, zag hij angst en verwarring in haar ogen.

‘Is dit een grap?’ fluisterde ze na een tijdje.